

сжия манастиръ въ Присово заедно съ четиритѣ си дъщери: *Мита, Бона, Станка и Неда*. Синовѣтъ му *Райчо и Недѣлко* се прибрали при баща си въ мъжкия манастиръ като прислужници. Мъжкия манастиръ, неговиятъ метохъ въ Присово, заедно съ Присовската община, и селянитѣ съчувствено се отнесли къмъ благочестивата челядь и се притекли на помощъ на боголюбивитѣ родители и челядѣта имъ, за да сбжднатъ своето горещо желание съ народополезна цель.

Църквата на Девическия манастиръ
„Св. Панталеймонъ“ — Присово.

Майката сторила намѣрение да основе девически манастиръ. Наистина, единъ примѣренъ такъвъ манастиръ въ селото презъ турско време, когато народътъ се насочвалъ въ пжтя на възражданието, не е билъ безъ значение за просвѣтно събуждане и за нравствена сила, нужна за българското народностно съзнание.

Поводътъ на това набожно семейство заслужава да бжде изтъкнатъ и посоченъ като проява на висша саможертва. Бащата Минчо, като послушникъ въ мъжкия манастиръ, обмислялъ начина, по който би постигналъ въждедената си